

Pratarmė

Kultūra kaip žmogaus kūryba neatsiejama nuo kalbos. Kalba kultūroje – ne tik priemonė, bet ir egzistencijos būdas, kuris savo ruožtu persmelkia kūrybą. Kurdami mes plečiame kultūros prasmes, taip tęsdami ir atnaujindami tradiciją. Todėl drauge tai – komunikacija kartu kuriamoje gyvenamojoje aplinkoje.

Šis *Santalkos* numeris pavadinimu *Kalbos modeliai kultūros filosofijoje* tęsia ankstesnio numerio temą *Kalba, visuomenė ir supratimas* (*Santalka*, t. 15, Nr. 1). Čia kalba kaip kultūros veiksnys nagrinėjama dviem pjūviais: kaip komunikacija ir kaip prasmės telkinys, veikiantis mūsų egzistenciją. Taip numeryje atsirado dvi dalys: *Kultūros komunikacijos* bei *Prasmė, ženklas ir egzistencija*.

Autoriai nagrinėja kalbą kaip komunikacinį ritualą (V. Pruskus) ir, atvirkščiai, klausia, kokia turėtų būti kultūros tyrimų kalba (L. Medičenko). Pabrėžiama, kad sąvokos kinta (N. Motrošilova), o ženklai žymi naujas tikroves (J. K. Barevičiūtė). Klausima, kokia yra gyvenamoji tikrovė (T. Kačerauskas) ir kaip ji apibūdinama (N. Motrošilova). Parodoma, kad kalba sieja gyvenamosios aplinkos dalyvius, kurie savo ruožtu kuria kalbą (V. Pruskus, T. Kačerauskas).

Preface

The culture as a human creation is inseparable from the language. The language in the culture is not only a vehicle but also a way of existence that, on the other hand, transfuses the creation. During the creation we enlarge the senses of the culture in order to continue and renew the tradition. Herewith it is a communication in the environment we are creating together.

This issue of *Santalka* named *The models of language in philosophy of culture* continues the topic of the last issue (*Santalka* (Coactivity), Vol. 15, No 1) *Language, Society and Understanding*. The language as a factor of culture is analyzed here in two sections: as a communication and as a collection of the senses influencing our existence. In such way this issue consists of two parts: 1. *Communications of culture*; 2. *Sense, sign, and existence*.

The authors are analyzing the language as a communicative ritual (V. Pruskus) and vice versa ask what kind of cultural research should be (L. Medichenko). The authors notice that the notions mutate (N. Motrošilova) and the signs signify the new realities (J. K. Barevičiūtė). It is asked what is living reality (T. Kačerauskas) and how it is to be characterized (N. Motrošilova). It is shown that the language connects the living environment's participants who, on the other hand, are creating the language (V. Pruskus, T. Kačerauskas).

Tomas Kačerauskas